

พระสุพรหมยานเถระ
(ครูบาพรหมมา พรหมจุกโก)
วัดพระพุทธบาทตากผ้า อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

ครูบาพรหมมาขออุทิศคุณไพศาล แสนไชย

เมื่อประมาณกลางปี พ.ศ.๒๕๒๕ พระสุพรหมยานเถระ (ครูบาพรหมมา พรหมจุกโก) วัดพระพุทธบาทตากผ้า อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้ขออุทิศผม (นายไพศาล แสนชัย) ในฐานะที่เป็นเจ้าของนิมิตพิศวง โดยท่านได้ให้ลูกศิษย์ของท่านขับรถมาหาผมที่บ้าน ซึ่งการมาหาผม ในครั้งนั้นท่านก็ไม่ได้บอกกล่าวหรือนัดหมายให้ผมทราบล่วงหน้าแต่ประการใด

ในวันนั้นเมื่อลูกศิษย์ของท่านมาถึงผมก็อยู่บ้านพอดี หลังจากที่ได้ทราบจากลูกศิษย์ของท่านว่า “ครูบาพรหมมาอยากพบพูดคุยด้วยกับผม” ผมก็รู้สึกตื่นเต้นและยินดีเป็นอย่างมาก เพราะการที่พระเถระผู้ใหญ่ผู้ที่เคารพเลื่อมใสจากสาธุชนทั่วสารทิศ เช่น ท่านครูบาพรหมมา จะเรียกให้ใครเข้าพบท่านเช่นนี้นับว่าไม่บ่อยครั้งนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ ชาวบ้านธรรมดาอย่างผมที่จะมีโอกาสเข้าไปพบท่าน ยิ่งต้องถือว่าเป็นเรื่องที่น่าดีใจและเป็นมงคล เพราะท่านก็เป็นพระเถระผู้ใหญ่ที่ผมและชาวบ้านทั้งอำเภอป่าซางให้ความเคารพเป็นอย่างยิ่งอยู่แล้วด้วย

ผมจึงตอบตกลงโดยไม่ช้า แม้วันนั้นผมเองจะยังไม่รู้เลยก็ตามว่าท่านเรียกเข้าไปพบด้วยเหตุอันใด ผมเตรียมขึ้นรถไปกับลูกศิษย์ของท่านที่มารับผม โดยผมก็ได้บอกให้พ่อทราบเอาไว้ว่ากำลังจะไปไหน แต่เมื่อพ่อผมทราบข่าว พ่อก็ได้ขอติดรถเพื่อไปกราบนมัสการท่านครูบาด้วย

รถยนต์มาถึงที่วัดพระพุทธบาทตากผ้า ก็เป็นเวลาประมาณบ่าย ๓ โมงเย็นแล้ว พวกผมจึงพากันเข้าไปกราบท่านครูบาที่กุฏิของท่าน ในภูมิตั้งครุบาพรหมมาท่านรอผมอยู่ก่อนแล้ว เมื่อพวกเรามาถึงท่านก็เริ่มสนทนากับผม โดยเริ่มจากการไต่ถามถึงประวัติความเป็นมาทั่ว ๆ ไป เช่น ผมเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ผมเกิดเมื่อไหร่ สถานภาพเป็นเช่นไร (ซึ่งผม ก็ได้ตอบท่านไปตามนั้น)

แล้วท่านจึงค่อยถามเกี่ยวกับเรื่องนิมิตของผมที่ผ่านๆ มาโดยท่านขอให้ผมเล่าให้ท่านฟังสักเรื่องหนึ่ง ผมจึงบอกท่านว่าจะเล่าถึงเรื่องของพระเจ้าคำฟู อดีตกษัตริย์เมืองเชียงใหม่ในราชวงศ์มังราย ซึ่งเป็นเรื่องนิมิตที่ผมมีขึ้นก่อนหน้าไม่นานเท่าใดนัก

ครูบาได้ยิ้มน้อยๆ นั้นก็หัวเราะขึ้นมาเบาๆ แล้วบอกว่า “ให้เล่ามาเราได้ยินเรื่องนี้จากพระครูบาไฟมาบั้ง แต่ก็ยังได้ยินไม่หมด” (ครูบาไฟหรือพระครูศรีปริยัติยานุรักษ์ เจ้าอาวาสวัดสวนดอกในขณะนั้นเดิมอยู่วัดพันอ้นปัจจุบันมรณภาพแล้ว)

ผมจึงเริ่มเล่าให้ท่านฟัง ตั้งแต่สมัยที่พระเจ้าคำฟูได้ให้สัจจะไว้กับเศรษฐีจ้าวหงส์ผู้เป็นสหายร่วมน้ำสาบาน โดยทั้งสองได้ให้คำสาบานไว้ว่า “จะมีความซื่อสัตย์ต่อกัน จะไม่มีหักหลังกัน หากใครผิดคำสาบานนี้ แม้อยู่บนบกก็ขอให้ตายกับคมหอกคมดาบ แม้อยู่ในน้ำก็ให้ตายกับเงือก” (จมน้ำตาย)

แต่ต่อมาพระเจ้าคำฟูเองได้ทำผิดสัจจะที่ให้ไว้กับเศรษฐีจิวหงส์ คือท่านได้ผิดศีลข้อ ๓ โดยพระเจ้าคำฟูได้ใช้อำนาจที่ตนมีบังคับเอาเมียของเศรษฐีจิวหงส์ เหตุว่าเมียของเศรษฐีจิวหงส์เป็นคนงาม เป็นหญิงผู้มีรูปโฉมโฉมพรรณงดงาม

เมื่อท่านเศรษฐีได้ทราบเรื่องนี้จากเมียของตน แก่ก็มีความเสียใจเป็นที่สุดและได้ตัดขาดจากพระเจ้าคำฟูผู้เป็นสหายรักกัน ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

การผิดต่อสัจจะสาบานนี้ก็ส่งผลในวันที่ พระเจ้าคำฟูไปลงเล่นน้ำที่แม่น้ำคำ อ.แม่จัน จ.เชียงราย และแม่น้ำนี้เองที่พระเจ้าคำฟูได้จมน้ำถึงแก่สวรรคตไป

นับตั้งแต่ตาย วิญญาณของพระเจ้าคำฟูก็ตกกระทบลำบากไปเป็นเปรตสัมภเวสี ได้รับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัส ซึ่งพระเจ้าคำฟูท่านก็บอกฝากผมมาถึงเรื่องวิธีแก้ไข เพื่อช่วยให้ท่านได้หลุดพ้นออกจากความเป็นเปรตนั้น คือ การให้เศรษฐีจิวหงส์มาให้อโหสิกรรมแก่พระเจ้าคำฟูและหยาดน้ำลงดิน

พระเจ้าคำฟูยังได้บอกเรื่องของเศรษฐีจิวหงส์อีกว่า ปัจจุบันนี้เศรษฐีจิวหงส์ก็ได้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์แล้วคือ พระครูไฟ (พระครูศรีปริยัติยานุรักษ์) ที่อยู่ที่พระเจ้าคำฟูได้บอกไว้คือ อยู่วัดพันอัน อ.เมือง จ.เชียงใหม่และนอกจากเศรษฐีจิวหงส์แล้ว ก็ยังขอให้โยมไปบอกกับเสนาผู้ใกล้ชิดของพระเจ้าคำฟูในสมัยนั้นด้วย ให้เขามารับรู้รับทราบอีกคนหนึ่ง เสนาผู้นั้นคือเสนาคำตัน ซึ่งปัจจุบันเสนาคนนี้ก็ได้ออกมาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว โดยเป็นทหารมีชื่อว่า นาวาอากาศเอกเกษมศักดิ์ เอ็มเอี่ยม อยู่กองบิน ๔๑ เชียงใหม่

ซึ่งต่อมาผมก็ได้แจ้งข่าวนี้ไปถึงท่านพระครูไฟ และคุณเกษมศักดิ์ตามลำดับ แล้วได้นัดพากันเพื่อไปกรวดน้ำลงดินที่วัดแม่คำ อ.แม่จัน จ.เชียงราย ซึ่งการให้อโหสิกรรมนี้จะช่วยให้วิญญาณของพระเจ้าคำฟูจะได้ไปสู่สุคติตามที่ท่านควรจะได้อยู่ต่อไป...

ผมเล่าเรื่องโดยย่อให้ท่านครูบาฟังดังนี้แล้ว ท่านก็ได้อมยิ้มและหัวเราะเบาๆ ก่อนพูดว่า “นี่แหละรูปพรรณสัณฐานของคนที่เป็นกิเลสอย่างหนึ่ง ซึ่งใครลุ่มหลงก็เหมือนหนึ่งได้กินน้ำผึ้งแช่ยาพิษ”

จากนั้นท่านก็ได้ไต่ถามผมต่อไปถึงเรื่องความเป็นไปต่างๆ ในที่ร้อนและที่เย็น ตามที่ผมได้ไปรับรู้รับทราบมา ซึ่งท่านครูบาที่ฟังด้วยสีหน้าพอใจในเรื่องราวของผม

ขณะที่การสนทนายังดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ก็มีผู้ที่มาร่วมฟังอยู่ในกุฏิของท่านได้ถามขึ้นมาว่า “ที่ร้อนกับที่เย็นที่พูดถึงนั้น สมควรจะเป็นอะไรตามความเห็นของท่านครูบา?”

ครูบาอมยิ้มนิดๆ แล้วตอบว่า “ที่ร้อนนั้นเห็นสมควรจะเป็นเหมือนนรก ส่วนที่เย็นนั้นก็เห็นสมควรว่าจะเป็นสวรรค์ เป็นที่เดียวกับนรกสวรรค์ที่เราเรียกกันนั้นแหละ”

ผมได้พูดคุยกับท่านไปเรื่อยๆ เช่นนั้นจนถึงเวลาประมาณ ๕ โมงเย็น ท่านจึงหันมาถามผมว่า “นอกจากที่บ้านแล้ว เธอเคยไปนอนค้างคืนที่อื่นๆ บ้างไหม?”

“เคยครับ แต่ไม่บ่อยนัก ปีหนึ่งจะไปสักครั้งสองครั้ง” ผมตอบ

“เพราะอะไรล่ะ ทำไมถึงไม่ไปนอนที่อื่นๆ” ท่านถาม

“เพราะที่บ้านผมไม่มีใคร และไม่มีความจำเป็นต้องไปนอนครับ ที่ไปโดยมากก็จะเป็นการไปพัก เพราะไปเยี่ยมหาญาติพี่น้อง เวลาใครเจ็บป่วย” ผมตอบท่านไปอย่างซื่อๆ

ท่านฟังแล้วก็หัวเราะเบาๆ ก่อนพูดว่า “เฮ้อ งั้นคืนนี้ ครูบาจะให้เรนอนที่วัดนี้ได้ไหม?”

“ถ้าครูบาขออย่างนั้นก็ได้อีกครับ” ผมตอบท่าน

“แล้วจะนอนที่นี้ เธอได้เตรียมตัวเอาอะไรมาบ้าง?” ท่านถาม

“ไม่ได้เตรียมอะไรมาเลยครับ เพราะวันนี้เตรียมตัวมาเพียงจะพบกับท่านเท่านั้น เลยไม่ได้เตรียมอะไรสำหรับมานอนครับ” ผมตอบ

ท่านก็หัวเราะเล็กน้อย แล้วถามย้ำขึ้นอีกว่า “เธอไม่ได้เตรียมอะไรมาจริงหรือ ไม่ได้เอาอะไรติดเสื้อติดกระเป๋ามาสักอย่างจริงหรือ?” เมื่อพูดแล้วท่านก็ให้ลูกศิษย์ที่อยู่แถวนั้น ลงตบและล้วงเข้าไปดูในกระเป๋าเสื้อและกระเป๋ากางเกงของผม แล้วท่านก็ถามลูกศิษย์ว่า “มีอะไรหรือเปล่า?” ลูกศิษย์ก็ตอบว่า “ไม่มีอะไรสักอย่างครับ”

ท่านจึงบอกว่า “เฮ้อ งั้นเธอเลือกเอาเถอะว่าอยากพักที่กุฏิหลังไหนก็ให้เลือกเอาเอง”

ผมยังเก้ๆ กังๆ เพราะที่วัดมีกุฏิหลายหลัง ขณะที่ยังไม่รู้ว่าจะเลือกพักที่กุฏิหลังใดคืนนี้ ท่านครูบาก็ชี้มือขึ้นแล้วบอกว่า “กุฏินี้ไหม? ไกลเรานิด” ท่านชี้ไปที่กุฏิเล็กๆ ที่อยู่หลังกุฏิใหญ่ที่ท่านพักอยู่ ผมจึงเลือกเอากุฏิหลังที่ท่านให้ผมอยู่นี้ แล้วจึงเข้าไปอยู่ข้างในนั้น ภายในกุฏิมีคนโทน้ำกัลป์แก้วสังกะสี เสื้อผืนและหมอนอีกหนึ่งใบ ท่านยังถามต่อไปว่า “แล้วเย็นนี้ล่ะเธออยากทานอะไร?” ขณะที่ผมคิดอยู่ที่ท่านก็หัวเราะเบาๆ แล้วถามผมว่า “เอาลาบไหม? เอาลู้ไหม? แล้วไม่นานนักก็มีคนเอาอาหารมาส่งให้ผมถึงในกุฏิ

เมื่อทางวัดจัดหาคนไปส่งพ่อผมกลับไปที่บ้านแล้ว เวลาที่สว่างเลขมาถึง ๒-๓ ทุ่ม โดยประมาณ ผมไหว้พระสวดมนต์แล้วจึงเข้านอน

รุ่งสางของเช้าวันใหม่ ประมาณ ๖ โมงเช้า ท่านครูบาก็ให้คนมาเรียกผมเข้าไปคุยกับท่าน โดยท่านถามผมว่า “คืนนี้ฝันอะไรบ้าง? ไหนเล่าให้ครูบาฟังซิ” ผมจึงได้เล่านิมิตฝันที่เกิดเมื่อคืนที่ผ่านมาให้ท่านฟัง ซึ่งเรื่องราวในฝันที่ผมเล่าก็จะเกี่ยวกับบุคคล ที่ได้ตายไปแล้วซึ่งเรื่องราวกลับมาหายังญาติพี่น้องของตนเองว่าขณะนี้พวกเขาได้ไปอยู่สุขสบายหรือตกทุกข์ได้ยากลำบากกันอย่างไร โดยผู้ที่อยู่สุขสบายก็จะเล่าถึงสาเหตุที่ทำให้เขาได้มาอยู่สุขสบาย ว่าในสมัยที่เขาคงยังมีชีวิตอยู่ใน โลกมนุษย์พวกเขาได้พากันสร้างบุญกุศลอะไรกันไว้บ้าง บุญกุศลที่ได้ทำไว้ถึงส่งผลให้เขาได้มาอยู่สุขสบายเช่นนี้

ส่วนผู้ที่ทุกข์ยากนั้น ก็จะเล่าถึงสาเหตุที่ทำให้เขาต้องมาทุกข์ยากว่าในสมัยที่อยู่ใน โลกมนุษย์นั้นพวกเขาได้ไปสร้างบาปกรรมอะไรกันไว้เมื่อตายมาแล้วจึงต้องมารับความทุกข์ยากลำบากเช่นนี้

บรรดาผู้ที่ทุกข์ยากลำบากเหล่านั้น ยังได้ฝากให้ผมมาบอกกับญาติพี่น้องของเขาอีกด้วยว่า พวกเขาเหล่านั้นต้องการให้ญาติพี่น้องทำบุญไปหาอย่างไร จึงจะสามารถช่วยแก้ไขความทุกข์ยากลำบาก ที่พวกเขาที่ตายไปแล้วต้องไปประสบอยู่ในขณะนั้นๆ ได้อย่างถูกต้องสำหรับเขาที่สุด ซึ่งหากกล่าวโดยรวมๆ แล้วผู้ที่ล่วงลับทั้งหลายเขามักจะบอกว่าเมื่อใดก็ตามที่ต้องการจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปหาเขา ให้ตั้งอกตั้งใจเวลาจะทำบุญให้คืออย่าได้ทะเลาะผัดเถียงกัน และให้ไปนิมนต์และทำบุญกับพระที่ปฏิบัติดี มีศีลวินัย แล้วกรวดน้ำลงดินดังนี้เป็นต้น

ในนิมิตนั้น ก่อนการพูดคุยระหว่างผมกับบรรดาผู้ที่ตายจาก โลกมนุษย์ไปแล้วจะเสร็จสิ้น พวกเขาจะพูดถึงทรัพย์สิน เงินทอง ทั้งในบัญชีและที่เขาอาจจะมีเก็บไว้แต่ลูกเมียไม่เคยรู้ หรือเป็นที่ดิน สวน ไร่นา

รถยนต์ ฯลฯ โดยถ้าเป็นทรัพย์สินพวกไร่นา เขาก็จะบอกผมถึงเลขที่ดินแปลงนั้นๆ หรือถ้าเป็นรถ เขาก็จะบอกถึงเลขทะเบียนต่างๆ หรือหมายเลขเครื่องมาไม่ได้รู้ไม่ได้ทราบ แต่ครั้งเมื่อตายจากมาแล้วพวกเขาถึงได้มารู้

ในระหว่างที่ผมเล่าถึงเรื่องราวอนิมิตที่ได้ไปพบเมื่อคืนที่ผ่านมาไปเรื่อย ๆ ท่านครูบาก็ได้ให้ลูกศิษย์จดบันทึกรายละเอียดตามที่ผมเล่าไปโดยละเอียด

เมื่อสำเร็จ ท่านก็ให้ผมเข้าไปอยู่ในกุฏิดั้งเดิม โดยมีผู้คนคอยจัดเอาข้าวต้มขนมน้ำมาให้ วันนั้นทั้งวันสรุปว่าท่านก็ไม่ให้ผมออกจากบริเวณวัดพระพุทธรบาทตากผ้าไปไหน

ตกเย็น มีการทำวัตรเย็น ท่านครูบาได้ไปเป็นประธานในการทำวัตรเย็นพร้อมกับพระเณรและศรัทธาญาติโยมซึ่งรวมกันอยู่เต็มศาลาใหญ่ของวัด ครั้นทำวัตรเย็นเสร็จแล้ว ท่านครูบาก็พูดออกลำโพงเล่าถึงเรื่องอนิมิตที่ผมมีให้กับพระเณรและญาติโยมทั้งหลายที่อยู่ในสถานที่นั้นฟัง ซึ่งท่านก็ได้เล่าไปประมาณ ๓-๔ เรื่อง

เมื่อท่านเล่าจบในกลุ่มพระเณรก็มีผู้ถามท่านว่า “เรื่องอนิมิตอย่างนี้ครูบาว่าจะเป็นเรื่องที่พวกเราควรเชื่อถือได้สักแค่ไหน?”

ท่านก็ตอบว่า “ครูบาได้ไปติดตามเรื่องนี้มาหมดแล้วในวันนี้ปรากฏว่าเป็นความจริงตามนั้น ถ้าใครไม่เชื่อก็แล้วแต่... แต่ครูบาเชื่อเพราะครูบาได้ส่งคนไปติดตามและพิสูจน์แล้ว”

ฆราวาสอีกท่านหนึ่งได้ถามท่านด้วยว่า “เรื่องนี้ทำไมเกิดขึ้นกับนายไพศาลได้ ทั้งๆ ที่นายไพศาลก็ไม่ใช่นักปฏิบัติธรรมอะไร?”

ซึ่งท่านครูบาได้ให้คำตอบว่า “เรื่องนี้เป็นเรื่องของบุปเพกตบุญญตา เป็นเรื่องของเนื่อนาบุญ เป็นเรื่องของบุญกุศลที่นายไพศาลเขาได้ทำเอาไว้ในชาติปางก่อนๆ มาแล้ว และได้มาออกผลให้เราได้ทราบกันในชาตินี้”

เมื่อทุกคนได้ยินครูบากล่าวเช่นนั้น ทั้งพระเณรและฆราวาสที่ได้ฟังต่างก็มีความสนใจในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับอนิมิตที่เกิดขึ้นกับผม ซึ่งผมก็ได้ตอบข้อสงสัยให้เป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้งกันทุกคน

ท่านครูบาได้ให้ผมพักอยู่วัดต่ออีกหนึ่งคืน รวมเวลาที่ผมพักอยู่ที่วัดพระพุทธรบาทตากผ้าก็ ๒ วัน ๒ คืน ในตอนเช้าผมจะถูกท่านครูบาเรียกเพื่อไปไต่ถามพร้อมจดบันทึกถึงเรื่องอนิมิตที่ผมมีในคืนนั้นๆ ซึ่งข้อมูลเรื่องอนิมิตที่ท่านได้ไปจากผมนี้ ท่านจะให้ลูกศิษย์ออกไปติดตามเพื่อทำการพิสูจน์ดูว่า บุคคลที่มีชื่อปรากฏอยู่ในนิมิตของผมนั้นมีตัวตนอยู่จริงหรือไม่อย่างไร โดยเฉพาะกับเรื่องของคนที่ตายไปแล้วได้สั่งมาหาลูกหลานว่าอยู่ที่บ้านเลขที่เท่าไร / ตำบล / อำเภอ หรือจังหวัดนั้นๆ และได้ตายจากโลกนี้ไปแล้วเมื่อวันนั้น เวลานั้น โดยละทิ้งทรัพย์สินสมบัติเอาไว้ มีอะไรบ้าง ถ้าเป็นไร่นา ก็อยู่ที่ไหน จำนวนกี่ไร่ เลขทะเบียนอะไร ฯลฯ ลูกศิษย์ของท่านก็จะออกไปเพื่อทำการพิสูจน์ว่าสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็นจริงดังที่ผมได้บอกท่านครูบาทราบหรือไม่

ซึ่งเมื่อลูกศิษย์ได้พากันออกไปติดตามดูแล้ว ต่างก็กลับมารายงานให้ท่านครูบา ทราบว่า “เป็นจริงตามนั้น” ท่านครูบาจึงหัวเราะจืดอย่างแหม่มซิ่น และได้พูดออกมาต่อหน้าผมและลูกศิษย์ของท่านว่า “เออ เราได้เรียกคนมา และพูดคุยกับคนไม่ผิดคน เป็นประโยชน์ทั้งกับตัวครูบา พระเณร และศรัทธาทั้งหลายเป็นอย่างมาก” ท่านพูดแล้วก็หัวเราะต่อไปอย่างยินดี

ผมได้พักอยู่ที่วัดเป็นเวลา ๒ คืนแล้ว เห็นสมควรจึงได้ลาครูบาเพื่อกลับบ้านในช่วงตอนสายของวันที่ ๓ ซึ่งตอนไปลาท่านกลับบ้านนั้นท่านก็ได้มอบเสตมป์ให้กับผม ๒๐๐ ดวง เงินอีก ๒๐๐ บาท และเหรียญของท่านอีก ๑ องค์ โดยท่านบอกกับผมถึงเหรียญของท่านองค์นี้ว่า “เหรียญรุ่นนี้เป็นเหรียญเก่าก่อนซึ่งครูบาได้เก็บรักษาไว้ มีเหรียญเดียวให้เก็บรักษาไว้ดีๆ” แล้วท่านก็บอกกับผมว่า “ถ้าเสตมป์หมดเมื่อไหร่ก็ให้มาเอาที่ครูบาอีกได้นะ ครูบาจะช่วยเป็นเจ้าภาพเสตมป์ให้” จากนั้นท่านก็ให้ศีลให้พร แล้วผมก็ลาท่านกลับออกมา

พระสุพรหมยานเถระ

(ครูบาพรหมมา พรหมจุกโก)

ได้มรณภาพเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๒๗

รวมสิริอายุท่านได้ ๘๗ พรรษา ๖๗